

Případy komisaře Wallandera

henning
mankell

KRIMI román HOST

firewall

firewall

henning
mankell

KRIMI román HOST

firewall

Brno 2016

Copyright © Henning Mankell, 1998
Published by agreement with Leopard Förlag, Stockholm
and Leonhardt & Høier Literary Agency A/S, Copenhagen
Cover photo credit: untitled photo by Beshef
(www.flickr.com/photos/14438701@N00/5343780852),
CC BY 2.0, modified
Translation © Helena Stiessová, 2016
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-705-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-706-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-707-3 (Formát MobiPocket)

*Kdo zachází daleko od cesty rozvážnosti,
spočine ve shromáždění stínů.*

Příslaví 21,16

1. díl // zahájení

1

K večeru se vítr utišil. Nakonec po něm nebylo ani památky.

Vyšel na balkon. Ve dne mohl za protějšími domy zahlédnout moře. Ale teď ho obestírala tma. Občas si na balkon vzal svůj starý anglický námořní dalekohled, aby se mohl dívat do rozsvícených oken v domě přes ulici. Ale pokaždé ho začal svrbět pocit, že si ho někdo všiml.

Nebe bylo plné hvězd.

Už je podzim, pomyslel si. V noci by mohla přijít námraza. Ačkoliv na Skåne je ještě brzo.

Kdesi v dále projelo auto. Otřásl se zimou a zašel dovnitř. Balkonové dveře drhly. Na kuchyňském stole vedle telefonu ležel poznámkový blok, kam si zapsal, že s tím zítra musí něco udělat.

Pak zamířil do obývacího pokoje. Na okamžik se zastavil ve dveřích a spokojeně přejel prostor pohledem. Jelikož byla neděle, měl uklizeno. Pokaždé ho zahřálo vědomí, že vstupuje do naprosto čisté místnosti.

U kratší stěny stál psací stůl. Odsunul židli, rozsvítil lampičku a vyndal ze šuplíku objemný deník. Jako obvykle začal tím, že si přečetl zápis z předchozího večera.

„Sobota 4. října 1997. Celý den foukal nárazový vítr. Podle meteorologického ústavu měl rychlost 8—10 metrů za sekundu. Po obloze se honily roztrhané mraky. Teplota v šest hodin ráno byla sedm stupňů. Ve dvě hodiny vystoupala na osm stupňů. Do večera klesla na pět stupňů.“

Pak připsal už jen čtyři věty.

„Vesmír je dnes prázdný a opuštěný. Žádné zprávy. C neodpovídá na signál. Všechno je v klidu.“

Sňal víčko z kalamáře a opatrně namočil do inkoustu hrot ocelového pera. To pero zdědil po otci, který si ho schovával ode dne, kdy v mládí nastoupil jako asistent účetního v malé

pobočce banky v Tomelille. Do deníku psal zásadně jen tímhle perem.

Napsal, že vítr polevil a následně úplně ustal. Na teploměru za kuchyňským oknem odečetl tři stupně. Nebe bylo jasné. Dále si zaznamenal, že doma uklízel a zabralo mu to tři hodiny a dvacet pět minut. O deset minut méně než minulou neděli.

Kromě toho šel na procházku do přístavu. Předtím seděl půl hodiny v kostele Panny Marie a meditoval.

Na chvíli se zamyslel. Nato do deníku připsal další řádek. „*Na večer ještě krátká procházka.*“

Opatrně na popsané řádky přitiskl piják, osušil hrot pera a zavřel kalamář.

Než deník zaklapl, podíval se na staré lodní hodiny, které stály na stole kousek od něj. Ručičky ukazovaly čtvrt na dvanáct a pět minut.

Šel do předsíně, oblékl si letitou koženou bundu a na nohy si nazul gumáky. Než z bytu vyšel, přesvědčil se, že má v kapse klíče a peněženku.

Venku na ulici se nejprve zastavil ve skrytu stínů a rozhlédl se. Nikde nikdo. Přesně jak čekal. Vykročil jako obvykle doleva, přešel silnici vedoucí do Malmö a zamířil z kopce dolů směrem k obchodnímu centru a červené cihlové budově daňového úřadu. Postupně přidával do kroku, až našel svůj obvyklý, klidný večerní rytmus. Přes den chodíval rychleji, protože se chtěl fyzickou námahou zapotit. Večerní vycházky měly jiný účel. Především se snažil odpoutat od myšlenek, které se mu v hlavě za celý den nastrádaly, a připravit se ke spánku a na další den.

Před obchodním domem se stavebninami venčila nějaká paní psa. Byl to vlčák. Když si večer vyšel, téměř pokaždé ji potkal. Kolem prosvištělo auto. Zahlédl mladíka za volantem a uslyšel útržek hudby, přestože auto mělo vytažená okénka.

Nevědí, co je čeká, pomyslel si. Všechna ta mládež, co se tady řítí v autech a pouští si hudbu tak nahlas, až jim brzo prasknou bubínky.

Nevědí, co je čeká. Ani oni, ani osamělé dámy, které venčí svoje psy.

Ta myšlenka ho rozjařila. Představil si ohromnou moc, kterou vládne. Být jedním z vyvolených. Jedním z těch, kdo mají sílu zničit staré, zkamenělé pravdy a stvořit něco zcela nového a nečekaného.

Zastavil se a vzhlédl k hvězdnému nebi.

Všechno je vlastně nepochopitelné, pomyslel si. Můj život stejně jako záře hvězd, na které se teď dívám, a přitom sem jejich světlo putovalo nekonečnými časoprostory. Jedině to, co dělám, dokáže tomu všemu dát aspoň zdání smyslu. Ta nabídka, kterou jsem dostal před bezmála dvaceti lety a bez váhání jsem ji přijal.

Znovu vykročil. Tentokrát šel rychleji, protože myšlenky, které se mu rodily v hlavě, ho rozrušovaly. Cítil, jak ho opouští trpělivost. Čekají už tak dlouho. Blíží se okamžik, kdy sklopí neviditelné hledí a budou sledovat, jak jejich přívalová vlna zatopí celý svět.

Ale ten okamžik ještě nenastal. Zatím nenazrál čas. A netrpělivost je známkou slabosti, kterou si nemůže dovolit.

Zastavil se. Došel až do vilové čtvrti. Dál nepůjde. Krátce po půlnoci už chce být v posteli.

Otočil se a kráčel zpátky. Když míjel daňový úřad, rozhodl se zajít k bankomatu u obchodního centra. Sáhl na kapsu, kde měl peněženku. Nebude si vybírat peníze. Jen se podívá na výpis z účtu, aby se ujistil, že je všechno tak, jak má být.

Zastavil se ve světle bankomatu a vytáhl modrou kartičku. Paní s vlčákem už odešla. Po silnici z Malmö rachotil plně naložený kamion. Zřejmě mířil na trajekt do Polska. Soudě podle zvuku měl prasklý výfuk.

Vyťukal svůj PIN a stiskl tlačítko pro zůstatek na účtu. Kartička vyjela z otvoru, zastrčil ji zpátky do peněženky. Ve stroji to zahučelo. Pousmál se, vlastně se zahihňal.

Kdyby tak lidi věděli, pomyslel si. Kdyby jen věděli, co je čeká.

Úzkou štěrbinou vyjel bílý lístek s výpisem z konta. Zašmátral v kapse po brýlích a došlo mu, že je nechal v kabátě, který měl na sobě při procházce do přístavu. Na okamžik se ho kvůli tomu opomenutí zmocnila rozmrzelost.

Natočil se ke světlu z pouliční lampy a mhouřil oči na papírek.

Trvalý příkaz z pátku už byl zaúčtovaný. Stejně jako hotovost, kterou si vybral den předtím. Zůstatek činil 9 765 švédských korun. Všechno bylo v pořádku.

To, co následovalo vzápětí, přišlo zcela bez varování.

Jako kdyby ho kopl kůň. Zalila ho ostrá bolest.

Padl kupředu k zemi, s dlaní křečovitě sevřenou kolem bílého lístečku s čísly.

Když hlavou narazil na studený asfalt, na okamžik se mu rozjasnila mysl.

Jeho poslední myšlenka byla, že ničemu nerozumí.

Vzápětí ho obklopila temnota, která se k němu přihnala ze všech stran současně.

Právě minula půlnoc. Neděle přešla v pondělí šestého října 1997.

Kolem projel další kamion mířící k nočnímu trajektu.

A zase se rozhostilo ticho.

2

Do auta, které měl zaparkované v ulici Mariagatan v Ystadu, nasedl Kurt Wallander nesmírně nerad. Bylo šestého října 1997, krátce po osmé ráno. Vyjel z města a dumal nad tím, proč se neomluvil. Trpěl silnou a hluboce zakořeněnou nechutí k veškerým pohřbům. A přesto teď na jeden míří. Měl velkou časovou rezervu a rozhodl se, že nepojede do Malmö nejkratší cestou. Místo toho sjel na silnici vedoucí podél pobřeží směrem na Svarte a Trelleborg. Po levé straně měl výhled na moře. Do přístavu se blížil trajekt.

Myslel na to, že tohle je čtvrtý pohřeb za posledních sedm let, na který půjde. Nejdřív to byl jeho kolega Rydberg, který podlehl rakovině. Trpěl dlouhou a krutou nemocí. Wallander ho často navštěvoval v nemocnici, kde se mu Rydberg doslova ztrácel před očima. Jeho smrt Wallandera těžce zasáhla. Právě Rydberg z něj udělal takového policistu, jakým je. Naučil ho pokládat správné otázky. Postupně ho zasvětil do náročného umění rozklíčovat místo činu. Než Wallander začal pracovat s Rydbergem, byl to naprosto obyčejný policajt. Teprve dlouho po Rydbergově smrti si uvědomil, že vlastně nedostal do vínku jen umíněnost a energii, ale zároveň získal velkou dávku schopností. Když stál před složitým případem a nevěděl, kterým směrem by měl pátrání zaměřit, často dosud v duchu rozmlouval s Rydbergem. Stesk po kolegovi pociťoval prakticky každý den. Ten už nikdy nezmizí.

Pak přišla náhlá smrt jeho otce. Při práci v ateliéru v Löderupu ho postihla mrtvice. Od té doby uplynuly tři roky. Ještě teď Wallandera občas přepadl pocit, že to není možné. Jak pochopit, že už tu otec není, už nestojí v ateliéru obklopený svými obrazy a věčnou vůní terpentýnu a olejových barev. Domek v Löderupu rodina po jeho smrti prodala. Wallander od té doby několikrát projížděl kolem a viděl, že tam bydlí cizí lidé. Nikdy se nezastavil. Čas od času zašel k otcovu hrobu, ale vždycky ho tam tížil nejasný pocit špatného svědomí. Uvědomoval si, že mezery mezi

jednotlivými návštěvami se prodlužují. Taky vnímal, že je pro něj stále těžší vyvolat si v duchu otcovu tvář.

Člověk, který zemře, se nakonec promění v člověka, který nikdy neexistoval.

Pak zemřel Svedberg. Je to rok, co se stal obětí brutální vraždy ve svém vlastním bytě. Tenkrát Wallandera napadlo, jak málo toho vlastně ví o lidech, s nimiž pracuje. Svedbergova smrt odhalila okolnosti, o kterých neměl ani ponětí.

A teď mířil na čtvrtý pohřeb, ten jediný, na který teoreticky vzato vlastně jezdit nemusel.

Zavolala mu ve středu. Wallander byl právě na odchodu z kanceláře. Bylo pozdní odpoledne. Jak se hrbil nad bezútešným případem, jehož předmětem byly pašované cigarety zabavené v kamionu na trajektu, rozbolela ho hlava. Stopa vedla do severního Řecká a tam se vytrácela. Vyměnili si informace s řeckou a německou policií. Jenže o moc blíž k pachatelům je to neposunulo. Teď už viděl, že jediný, kdo půjde na pár měsíců za mříže, bude řidič kamionu, který nejspíš o pašovaném zboží vůbec nevěděl. Žádné větší drama asi očekávat nelze. Wallander si byl jistý, že se do Ystadu dovážejí neproclené cigarety dennodenně. A pochyboval, že se jim někdy podaří proud zboží zarazit.

Navíc mu náladu zkazil protivný telefonát se státním zástupcem, který nahradil Pera Åkesona. Ten odjel před několika lety do Súdánu a nezdálo se, že by se chystal na návrat. Ve Wallanderovi hlodala závist, už když Åkeson ten přesun plánoval, a při čtení dopisů, které od něj pravidelně dostával, ho hryzla dosud. Åkeson se odvážil ke změně, o jaké si Wallander nechával leda zdát. Teď se mu valem blíží padesátka. Ačkoliv si to nechtěl naplno připustit, věděl, že v jeho životě žádná další zásadní rozhodnutí neprijdou. Už navždy zůstane policistou. Než dosáhne důchodového věku, může se aspoň snažit zlepšovat v roli vyšetřovatele. A možná předat něco ze svých zkušeností mladším kolegům. Ale kromě toho už se před ním nerýsoval žádný snový mezník. Na něj žádný Súdán nečeká.

Zrovna bral do ruky bundu, když zazvonil telefon.

Zprvu nevěděl, kdo mu to volá.

Vzápětí mu došlo, že je to matka Stefana Fredmana. Hlavou mu prolétly barvitě vzpomínky. Události staré tři roky si vybavil v několika vteřinách.

Šlo tehdy o chlapce, jenž se maskoval za indiána a chtěl se pomstít mužům, kteří připravili o rozum jeho sestru a vydělali jeho mladšího brášku. Jednou z obětí byl i mladíkův otec. Wallander měl před očima příšernou závěrečnou scénu, kdy chlapec klečel u těla své mrtvé sestry a brečel. O jeho dalším osudu toho příliš nevěděl. Samozřejmě kromě toho, že pachatel nezařídil do vězení, nýbrž na uzavřené oddělení pro psychicky narušené jedince.

Teď mu Anette Fredmanová volala proto, aby mu řekla, že Stefan je mrtvý. Spáchal sebevraždu skokem z okna budovy, kde ho drželi. Wallander jí vyjádřil upřímnou soustrast a kdesi v duši sám cítil smutek. Nebo to možná byl pocit beznaděje a zoufalství. Pořád však nechápal, proč mu vlastně volá. Stál se sluchátkem v ruce a snažil se z paměti vydolovat její tvář. Setkal se s ní asi dvakrát nebo třikrát, jel za ní na sídliště v Malmö, když pátral po Stefanovi a snažil se smířit s myšlenkou, že by ty brutální vraždy mohl mít na svědomí čtrnáctiletý kluk. Vzpomínal si, že byla plachá a nervózní. Měla v sobě něco uhýbavého, jako by se věčně děsila toho nejhoršího. A nakonec právě to nastalo. Matně si vzpomínal, že ji podezíral z užívání nějakých psychotropních látek. Snad příliš holdovala alkoholu nebo možná tlumila strach nějakými léky. Už si to přesně nepamatoval. Ani si nedokázal vybavit, jak vypadala. Hlas v telefonu mu byl úplně cizí.

Pak mu vysvětlila, proč vlastně volá.

Chtěla, aby Wallander přijel na pohřeb. Nikdo jiný tam vlastně nebude. Už zůstala jen ona a Stefanův mladší bratr Jens. Wallander se k nim koneckonců choval přátelsky a myslel to dobře. A tak slíbil, že přijede. Litoval toho už v okamžiku, kdy to vyslovil. Jenže bylo pozdě.

Posléze si zjišťoval, co se vlastně s chlapcem dělo od jeho zatčení. Mluvil s lékařem z nemocnice, kde byl Stefan hospitalizovaný. Během tří let od přijetí zůstal Stefan prakticky němý a uzavřel se do sebe. Wallander se každopádně dozvěděl, že chlapec, který ležel mrtvý na asfaltu, měl obličej pomalovaný válečnými obrazy. Barvy a krev se propojily a vytvořily děsivou masku, která nejspíš vypovídala víc o společnosti, v níž Stefan žil, než o jeho rozpolcené osobnosti.

Wallander jel pomalu. Když si ráno bral tmavý oblek, ke svému překvapení zjistil, že se vejde do kalhot. Takže zhubl. Zhruba před rokem se dozvěděl, že má cukrovku. Musel změnit své stravovací návyky, začít sportovat a bedlivě si hlídat váhu. Zpočátku ho přehnaný a netrpělivý zápal hnál, aby si na váhu v koupelně stoupal i několikrát denně. Nakonec ji v záchvatu vzteku vyhodil. Jestli nedokáže zhubnout bez toho věčného dozoru, tak se nemusí snažit vůbec.

Ale lékař, ke kterému v pravidelných intervalech docházel, se jen tak nevzdal a tvrdošijně do něj hučel, že s tím ledabylým životním stylem musí skoncovat. Nezdravá, nepravidelně přijímaná strava a téměř žádný pohyb, takhle to dál nepůjde. Nakonec jeho pobízení přineslo ovoce. Wallander si koupil sportovní soupravu a tenisky a začal chodit na procházky. Ovšem když mu Martinsson navrhl, že by spolu mohli chodit běhat, Wallander to podrážděně odmítl. Co je moc, to je moc. Procházky stačí. Měl vytyčenou hodinovou trasu, která vedla od Mariagatan přes Sandskogen a zpátky. Donutil se vyrazit minimálně čtyřikrát do týdne. Kromě toho snížil počet návštěv různých kiosků s rychlým občerstvením. A jeho lékař zaznamenal výsledek. Hladina cukru v krvi se snížila a kila šla dolů. Když se Wallander jednou ráno holil, všiml si, že vypadá jinak. Pohubly mu tváře. Měl pocit, jako by se mu jeho vlastní obličej vracel z jakéhosi záhrobí, kde dlouho ležel pohřbený pod nánosem přebytečného tuku a špatné pleti. Dceru Lindu tím mile překvapil. Zato na policejní stanici se nikdo ani slovem nezmnínil, jak pěkně zhubl.

Jako kdybysme jeden druhého vlastně vůbec neviděli, pomyslel si Wallander. Pracujeme spolu. Ale navzájem se nevidíme.

Právě míjel pláž Mossby. S podzimem se vytlidnila. Vzpomněl si na události staré šest let, kdy tady ke břehu připlul gumový člun se dvěma mrtvými muži.

Prudce přibrzdil a sjel ze silnice. Pořád má ještě dost času. Vypnul motor a vystoupil z auta. Bylo bezvětří, jen pár stupňů nad nulou. Zapnul si kabát a vydal se po stezce vinoucí se mezi písečnými dunami. Uvítalo ho moře. A pustý břeh. Uviděl stopy po přítomnosti lidí a psů. A koňské podkovy. Zadíval se přes vodu. Hejno stěhovavých ptáků mířilo na jih.

Pořád si přesně vybavoval ty chvíle, kdy člun uvízl u břehu. Obtížný případ ho posléze zavedl až do Rigy, hlavního města Lotyšska. A tam žila Baiba. Vdova po zavražděném lotyšském policistovi, kterého Wallander ještě stačil poznat a oblíbil si ho.

Dali se s Baibou dohromady. Dlouho si myslel, že z nich bude pár. Že se za ním přestěhuje do Švédska. Dokonce si byli prohlédnout dům kousek od Ystadu. Jenže pak se Baiba začala odtahovat. Wallander podlehl žárlivé představě, že má někoho jiného. Jednou se dokonce vypravil do Rigy, aby ji načapal. Ale žádný chlap v tom nebyl. Našel jen ženu, která si nebyla jistá, jestli se chce znovu provdat za policistu a opustit svoji domovinu, kde měla sice špatně placenou, nicméně zajímavou práci jako překladatelka. Pak to mezi nimi skončilo.

Wallander šel po pláži a myslel na to, že už je to víc než rok, kdy s ní mluvil naposledy. Pořád se mu občas zjevovala ve snu. Ale nikdy ji nedokázal zachytit. Když za ní vykročil nebo natáhl ruku, hned zmizela. V duchu se sám sebe ptal, jestli mu skutečně chybí. Žárlivost už ho opustila. Dokázal si ji představit s jiným mužem, aniž ho to zabořilo.

Jde o ztracenou blízkost, pomyslel si. S Baibou jsem se zbavil samoty, kterou jsem si dřív vlastně neuvědomoval. Jestliže mi chybí Baiba, chybí mi ve skutečnosti blízkost druhého člověka.

Zamířil zpátky k autu. Opuštěných, osamělých pláží by se měl vyvarovat. Především na podzim. Snadno v něm dovedou vyvolat těžkou chandru.

V jednu dobu si zřídil svůj vlastní, odloučený policejní okrsek na nejsevernější špičce Jutského poloostrova. Bylo to v době, kdy zůstával na nemocenské s hlubokou depresí a myslel si, že už se na služebnu v Ystadu nikdy nevrátí. Od té doby uplynula řada let, ale dosud si s hrůzou dovedl vybavit, jak se tenkrát cítil. A nechtěl to zažít znovu. Takle krajina v něm probouzela strach.

Nasedl do auta a pokračoval v cestě do Malmö. Podzim kolem něj se prohluboval. Přemítal, jaká asi bude zima. Jestli se příženou husté vánice a společně s vichrem způsobí všeobecný chaos. Nebo jestli bude deštivo. Taky přemýšlel, jak naloží s týdnem dovolené, který si musí někdy v listopadu vybrat. Už mluvil s Lindou o tom, že by spolu mohli odletět někam do tepla. Zaplatil by jí to. Jenže Linda momentálně studuje ve Stockholmu, Wallander ani nevěděl co, a řekla, že nejspíš nemůže ve škole chybět. I když by jela ráda. Dumal nad tím, s kým jiným by mohl jet. Ale na nikoho nepřišel. Měl tak málo přátel, že to ani nestálo za řeč. Jedním z nich byl Sten Widén. Měl u Skurupu jezdeckou stáj. Jenže Wallander cítil, že nemá chuť strávit s ním dovolenou. Už jen kvůli jeho závislosti na alkoholu. Widén pil nepřetržitě, zatímco Wallander svoji chvílemi nezřízenou konzumaci hodně omezil, jsa k tomu důrazně nabádán svým lékařem. Samozřejmě by se mohl zeptat Gertrud, vdovy po svém otci. Ale marně si lámal hlavu, o čem by si s ní celý ten týden povídal.

A tím výčet končil.

Tudíž zůstane doma. Peníze místo toho použije na nové auto. Jeho peugeot už dosluhuje. Jak se blížil k Malmö, poslouchal neúnavné klepání v motoru.

Krátce po desáté hodině dorazil na sídliště Rosengård. Pohřeb měl začít v jedenáct. Kostel byl nově postavený. Nějací kluci si kopali s míčem o sousední zeď. Wallander seděl v autě a díval se

na ně. Bylo jich sedm. Tři z nich byli černoši. Další tři soudě podle vzhledu taky pocházeli z rodin přistěhovalců. Sedmý kluk byl pihovatý a měl husté světlé vlasy. S vervou kopali do míče a pěkně se u toho nasmáli. Wallandera se na okamžik zmocnila touha se k nim přidat. Ale zůstal sedět. Z kostela vyšel nějaký muž a zapálil si cigaretu. Wallander vystoupil z auta a zamířil k němu.

„Má tady dneska pohřeb Stefan Fredman?“ zeptal se.

Muž přikývl.

„Vy jste příbuzný?“

„Ne.“

„Počítáme, že moc lidí nepřijde,“ řekl muž. „Předpokládám, že víte, co udělal.“

„Ano,“ přikývl Wallander. „Vím.“

Muž pozoroval cigaretu.

„Pro takovýho je asi lepší být po smrti.“

Wallandera to rozčílilo.

„Stefanovi ještě nebylo ani osmnáct. Pro nikoho v jeho věku není lepší být po smrti.“

Komisař si uvědomil, že zvýšil hlas. Muž s cigaretou se na něj udiveně podíval. Wallander vztekle potřásl hlavou a otočil se. V té chvíli přijížděl ke kostelu černý pohřební vůz. Hnědá rakev putovala ven a s ní jediný smuteční věnec. V tu chvíli si Wallander uvědomil, že měl mít kytici. Zamířil k mladým fotbalistům.

„Nevíte, jestli je tady někde květinářství?“ zeptal se.

Jeden klučina ukázal rukou.

Wallander vytáhl z peněženky stakorunu.

„Doběhni tam a kup mi kytku,“ požádal ho. „Růže. A rychle je přines. Dostaneš deset korun od cesty.“

Kluk se na něj tázavě díval. Ale peníze si vzal.

„Jsem policajt,“ dodal Wallander. „Nebezpečný policajt. Jestli s tou stovkou pláchněš, tak si tě najdu.“

Kluk zavrtěl hlavou.

„Nemáte uniformu,“ oznámil s cizím přízvukem. „Navíc nevy-padáte jako polda. Aspoň ne ten, co je nebezpečnej.“